

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 672/1993-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Drakulić Milene, kao predsjednika vijeća, te mr. Horvatinović Ružice i Primorac Vladimira, kao članova vijeća i stručnog suradnika Lipnjak-Bosanac Zlate, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. B.B. zbog krivičnog djela iz čl. 128. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Okružnog suda u Sisku od 8. lipnja 1993. K-18/93, u sjednici održanoj 3. veljače 1994., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske P.O.,

p r e s u d i o j e :

Uvažava se djelomično žalba opt. B.B., te se preinačuje u odluci o kazni presuda suda prvog stupnja i optuženik za krivično djelo zbog kojeg je tom presudom oglašen krivim po čl. 128. OKZRH osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci.

Odbija se u ostalom dijelu žalba optuženika, te se u ostalom pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom Okružnog suda u Sisku, kao suda prvog stupnja, oglašen je opt. B.B. krivim (u odsutnosti) da je u vrijeme i na način opisan u izreci te presude počinio krivično djelo surovog postupka s ranjenima, bolesnicima i ratnim zarobljenicima iz čl. 128. OKZRH pa je po tom propisu osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet godina.

Protiv te presude optuženik je po svom branitelju odvjetnici D.D. podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, a u stvari prema obrazloženju žalbe samo zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni. Predložio je da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje odnosno optuženik oslobodi optužbe.

Žalba je djelomično osnovana.

U podnesenoj žalbi se sasvim općenito ističe da iskazi dvoje neposredno oštećenih

osoba ne mogu biti podloga za donošenje kondemnatorne presude, a ne obrazlaže se iz kojih razloga iskazi te dvojice svjedoka ne bi bili uvjerljivi i dovoljno precizni. S obzirom na iskaze svjedoka Š.Ž. i V.M. i prema ocjeni ovoga suda nema nikakve dvojbe o tome da su oni kao ratni zarobljenici zlostavljani. Nema razloga nevjerovati Š.Ž. da je tom prigodom zadobio frakturu kičme i potres mozga, tako da još uvijek povremeno gubi sjećanje, a da je izudaran i po bubrezima, te da se već godinu i pol dana nalazi na bolovanju. Propust je suda što ga nije zanimala liječnička dokumentacija kako za toga svjedoka tako i za ozljede koje je zadobio V.M., koji je u svom iskazu i naveo da ima dokumentaciju o nanesenim povredama, ali da mu nitko nije rekao da je ponese. Notorno je inače da fraktura kičme predstavlja tešku tjelesnu povredu, kao što i potres mozga s posljedicama koje je svjedok Š. opisao može ukazivati na takvu kvalifikaciju povrede. No s obzirom na odredbu čl. 366. st. 1. toč. 2. ZKP u to pitanje ovaj Vrhovni sud ne može konkretnije ulaziti, kao ni u daljnje pitanje tj. radi li se eventualno o krivičnom djelu iz čl. 122. OKZRH, a ne o krivičnom djelu iz čl. 128. OKZRH.

Što se tiče samoga djela onako kako je stavljeno na teret optuženiku s obzirom na iskaze svjedoka i utvrđenje suda ostvarena su sva bitna obilježja toga djela i to poticanjem (čl. 21. OKZRH), jer ni jedan od ispitanih svjedoka ne tvrdi da bi ih tukao optuženik sam. Tako, svjedok Š. tvrdi da je optuženik čitavo vrijeme bio prisutan ispitivanju i da je on naredio svojim podčinjenima da ga tuku. To isto u suštini utvrdio je sud u vezi s iskazom V.M.. Kako se poticatelj krivičnog djela kažnjava jednako kao i počinitelj to sud prvoga stupnja nije povrijedio zakon na štetu optuženika kada nije direktno utvrdio da se radi o poticatelju, a ne počinitelju djela.

U pravu je optuženik da mu je izrečena prestroga kazna, odnosno da sud osim parafraziranja odredbe čl. 31. odnosno u stvari 37. OKZRH te ocjene da jedino maksimalna kazna zatvora propisana za to krivično djelo u trajanju od pet godina odgovara težini djela nije ničim konkretizirao koje su to pojedinačne okolnosti, zbog kojih bi optuženiku trebalo izreći baš maksimalnu kaznu zatvora propisanu za navedeno krivično djelo.

Iz svih iznesenih razloga trebalo je na temelju čl. 374. i 377. ZKP odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 3. veljače 1994.

Zapisničar:
Lipnjak-Bosanac Zlata v.r.

Predsjednik vijeća:
Drakulić Milena v.r.

ovog prijepisa s izvornikom ovjerava

Suglasnost

administrativni referent:

Viši

Klepac)

(Štefica